

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/146/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720010188
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3720010188.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. novembra 2022 prejednal odvolania obžalovaných O. G., nar. XX.XX.XXXX v A. N., trvale bytom A. N., S. XXX, a F. G., nar. XX.XX.XXXX v A. N., trvale bytom A. N., S. XXX, na verejnom zasadnutí neprítomných, ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/63/2020 zo dňa 26.08.2021 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaných O. G. a F. G. zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný O. G. uznaný vinným z prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), c), ods. 4 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a obžalovaný F. G. bol naopak uznaný vinným z prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a), b), ods. 4 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. (ďalej aj „obžalovaní“), pretože

hoci bol obžalovaný 1/ O. G. rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 11.12.2014, sp. zn. 4C/199/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.03.2016, sp. zn. 5Co/219/2015, právoplatným a vykonateľným dňa 18.03.2016, v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov so svojou bývalou manželkou Mgr. N. G., trvale bytom A. N., S. XXX, prechodne bytom A. N., Z. XXXX/XXX, zaviazaný k povinnosti Mgr. N. G. z bezpodielového spoluvlastníctva zaplatiť sumu 43.422,70 Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, túto povinnosť si nespĺnil a

dňa 31.03.2016 v Považskej Bystrici uzavrel ako záložný dlžník so svojím otcom obžalovaným 2/ F. G. ako záložným veriteľom zmluvu o zriadení záložného práva na rodinný dom, súpisného čísla XXX, postaveného na parcele KN-C č. XXX/X, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie S., za účelom zabezpečenia pohľadávky obžalovaného 2/ F. G. z pôžičiek obžalovaného 1/ O. G. vo výške 50 000,- Eur z rokov 2005 a 2006, splatnej dňa 31.12.2022 a vo výške 35 000,- Eur zo dňa 15.07.2015, splatnej dňa 31.12.2025, z ktorej prinajmenšom o pôžičke vo výške 50 000,- Eur obaja vedeli, že je fiktívna, následne dňa 02.05.2016 písomným dodatkom č. 1 uzavretým v Považskej Bystrici zmenili obsah tejto zmluvy o zriadení záložného práva v časti stanovenia splatnosti zabezpečovaných pohľadávok na deň 31.07.2016 a obžalovaný 2/ F. G. na základe týchto skutočností po tom, ako bol zo strany súdneho exekútora JUDr. A. G., Exekútorský úrad so sídlom N. N., O. cesta XX, upovedomený o začatí exekučného konania voči obžalovanému 1/ O. G. titulom pohľadávky O. N. G. z vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, dňa 19.09.2016 za účelom výkonu svojho záložného práva, s vedomím obžalovaného 1/ O. G., uzatvoril v A. N. so spoločnosťou O., s.r.o., so sídlom N. N., G.. M. XX, IČO: XX XXX XXX ako dražobníkom, zmluvu o vykonaní dobrovoľnej dražby predmetnej nehnuteľnosti,

príčom obaja obžalovaní takto konali s vedomím, že vlastníkom pozemku na parcele KN „C“ č. XXX/X, na ktorom je tento rodinný dom postavený, je obžalovaný 2/ F. G., ktorý nebude súhlasiť s prípadným zriadením vecného bremena na pozemku a že Mgr. N. G. nebude môcť svoju pohľadávku uspokojiť z iného majetku obžalovaného 1/ O. G., lebo tento dňa 14.06.2016 bezdôvodne previedol zo svojho jediného osobného účtu L.: Z XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s., aj sumu 11 800,- Eur v prospech účtu obžalovaného 2/ F. G., IBAN: SK22 XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v tejto banke a nezostal mu tak žiadny iný hnutelný či nehnuteľný majetok postihnuteľný výkonom rozhodnutia,

avšak k predaju uvedeného rodinného domu nedošlo z dôvodu, že Okresný súd Považská Bystrica uznesením zo dňa 14.10.2016, sp. zn. 9C/70/2016, nariadil obžalovanému 2/ F. G. vo forme neodkladného opatrenia zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby do právoplatného skončenia tohto konania, pričom obžalovaný 1/ O. G. a obžalovaný 2/ F. G. by v prípade vykonanej dobrovoľnej dražby uvedeného rodinného domu spôsobili poškodenej Mgr. N. G. škodu vo výške 43.422,70 Eur.

Obžalovaný O. G. bol za to odsúdený podľa § 239 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorý mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Zároveň mu bol uložený podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 2.000,- Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov.

Obžalovaný F. G. bol za to odsúdený podľa § 239 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorý mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Tento citovaný rozsudok však nenadobudol právoplatnosť, pretože ho obžalovaní v zákonnej lehote písomne napadli odvolaniami čo do všetkých jeho výrokov.

Obžalovaní v rozsiahlych písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu predovšetkým uviedli, že súd prvého stupňa nesprávne procesne postupoval, keď odmietol vykonať dokazovanie v nimi navrhnutom rozsahu (poukázal na podanie zo dňa 17.09.2020), pričom ale vykonal všetky dôkazy navrhované prokurátorom i poškodenou. Takýto postup nerešpektuje zásadu rovnosti zbraní. Ďalej namietli právne posúdenie súdu prvého stupňa, ktorý ich konanie posúdil ako trestný čin, definoval štádium ich konania ako trestný čin spáchaný v štádiu pokusu a ustálil škodu, ktorá by bola trestným činom nimi spáchaná ako značnú škodu, v dôsledku čoho vychádzal pri uložení trestov zo skutkovej podstaty uvedenej v § 239 ods. 4 Tr. zák. Vo vzťahu k časti skutku o uznaní neexistujúceho záväzku, resp. uplatnenia neexistujúcej pohľadávky (základného znaku skutkovej podstaty trestných činov kladených im za vinu), nebol v rámci dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní vykonaný ani jeden dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek pochybností preukazoval ich vinu. Za takýto dôkaz nie je možné považovať súdne rozhodnutia z konania o vyporiadaní BSM obžalovaného O. G. a poškodenej, ani z konania o určení neúčinnosti záložnej zmluvy, na ktoré odkazuje súd prvého stupňa. Práve v konaní o vyporiadaní BSM obžalovaného O. G. a poškodenej Okresný súd Považská Bystrica v konaní pod sp. zn. 4C/199/2013 konštatoval, že obžalovaný O. G. a poškodená objektívne nemohli zo svojho príjmu a z úverov poskytnutých od Prvej stavebnej sporiteľne (26.000,- Eur) a ŠFRB (33.000,- Eur) dostávať rodinný dom do takého stavu, aký bol v čase jeho dokončenia v roku 2006, a obžalovaný F. G. im skutočne poskytoval finančné prostriedky potrebné na jeho dostavanie. Obžalovaný F. G. v súdnom konaní vysvetlil, že po rozpade manželstva obžalovaného O. G. a poškodenej požiadal o vrátenie všetkých plnení (pozemok a peniaze), ktoré poukázal obžalovanému O. G. (bez ohľadu na titul) za účelom vybudovania rodiny. Týmto okamihom vznikla pohľadávka obžalovaného F. G. na vrátenie poskytnutého plnenia a zároveň záväzok obžalovaného O. G. poskytnuté plnenia vrátiť. Potom záver o fiktívnosti tejto pohľadávky je v rozpore so skutkovým stavom zisteným v prípravnom a súdnom konaní. Napokon skutočnosť, že si obžalovaný O. G. nesplnil notifikačnú povinnosť voči ŠFRB, vypovedá len o tom, že porušil povinnosť zo záväzkového vzťahu. K ukráteniu poškodenej malo podľa súdu prvého stupňa dôjsť aj zmenou splatnosti pôžičiek z dôvodu, že obžalovaný O. G. nemal finančné prostriedky na ich splatenie obžalovanému F. G. a samotným začatím vykonávania dobrovoľnej dražby. Ako inak mal však obžalovaný F. G. uspokojiť svoje pohľadávky a obžalovaný O. G. svojich veriteľov, ak nie predajom

zaťaženej nehnuteľnosti? Práve predaj formou dobrovoľnej dražby svedčí o absencii úmyslu ukrátiť uspokojenie poškodenej. Súd prvého stupňa tvrdil aj to, že dobrovoľná dražba sa neuskutočnila výlučne z dôvodu aktívneho konania poškodenej, ktorá navrhla súdu nariadenie neodkladného opatrenia, vice versa - pokiaľ by bola dražba vykonaná, boli by spôsobili poškodenej škodu vo výške priznaného nároku titulom vyporiadania BSM. Táto premisa obžaloby, ktorú súd prvého stupňa prevzal do napadnutého rozsudku, je však nepravdivá, nakoľko prezumuje neexistujúci skutkový stav a mnohé udalosti, ktoré by museli nastať v budúcnosti a ktoré nastať v skutočnosti vôbec nemuseli. Neobstoja ani ďalšie dôvody, ktoré podľa názoru súdu prvého stupňa svedčia záveru o spáchaní trestného činu z ich strany, a to vyjadrenie nesúhlasu obžalovaného F. G. s prechodom cez vrátený pozemok, na ktorom je postavený rodinný dom a výška najnižšieho podania dražby (81.871,96 Eur), nakoľko podľa záveru súdu prvého stupňa vzhľadom na tieto skutočnosti nie je možné objektívne ustáliť, že aj v prípade realizácie dražby by mohla byť pohľadávka poškodenej (vo výške 43.422,70 Eur) uspokojená zo zvyšku výťažku. Za nesprávne považujú aj posúdenie vývojového štádia trestného činu, keď ich konanie bezprostredne nesmerovalo k ukráteniu poškodenej. Nesprávny je podľa ich názoru aj záver súdu o ustálení výšky škody premietnutej do kvalifikovania trestného činu poškodzovania veriteľa podľa ods. 4 § 239 Tr. zák., ktorú nie je možné objektívne definovať. Napokon uviedli, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s argumentmi obhajoby a absolútne doslova odpísal písomné odôvodnenie unesenia prokurátora o zamietnutí ich sťažností (voči uzneseniu o vznesení obvinenia), čo u nich vyvoláva závažné pochybnosti o dodržaní základných princípov trestného konania, spravodlivého procesu a dodržania práv obhajoby. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. spôsobom, že ich spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Tr. por., nakoľko skutok, ktorý sa im kladie za vinu, nie je trestným činom, eventuálne aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu obžalovaných sa písomne vyjadril prokurátor. Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a odôvodnený vo všetkých jeho výrokoch. Súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 10 Tr. por. a § 272 ods. 3 Tr. por. a vzhľadom na skutočnosť, že skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním celkom správne a v súlade so zákonom vyhodnotil ako nepochybný a postačujúci pre rozhodnutie vo veci samej, ďalšie dokazovanie dôvodne odmietol. Súd prvého stupňa pri absencii písomných zmlúv o pôžičke medzi obžalovanými vykonal celú radu dôkazov, ktoré nie jednotlivo, ale v ich vzájomnom súhrne fiktívnosť prinajmenšom pôžičky vo výške 50.000,- Eur jednoznačne preukázali. Sami obžalovaní dokonca túto pohľadávku dementovali v dodatku č. 2 k záložnej zmluve, keď výšku pohľadávky obžalovaného F. G. ako záložného veriteľa, zabezpečenej jeho záložným právom k predmetnému rodinnému domu, obmedzili len na sumu 35.000,- Eur, údajne poskytnutých obžalovanému O. G. na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 15.07.2015. Obžalovaný O. G. na pojednávaní pred Okresným súdom Považská Bystrica vo veci civilného sporu medzi poškodenou a obžalovaným F. G. o určenie neúčinnosti záložnej zmluvy vypovedal, že okrem pôžičky 35.000,- Eur z marca 2015 mu obžalovaný F. G. v minulosti žiadnu pôžičku neposkytol. Napriek uvedeným skutočnostiam začal obžalovaný F. G. vykonávať svoje záložné právo viažuce sa k predmetnej nehnuteľnosti nie z titulu svojej pohľadávky vo výške 35.000,- Eur, ale vo výške celých 85.000,- Eur. Skutočnosť, že ŠFRB nebol zo strany obžalovaného O. G. upovedomený o spätnom prevode vlastníckeho práva k pozemku pod dotknutým rodinným domom na obžalovaného F. G., ani o zriadení ďalšieho záložného práva na túto nehnuteľnosť v jeho prospech, nebola teda jediným dôkazom (ako to tvrdí obhajoba), ale bola len jedným z mnohých ďalších nepriamych dôkazov vytvárajúcich takú dôkaznú líniu, ktorá vo veci nepripúšťala iný záver, než záver o fiktívnosti pohľadávky obžalovaného F. G. voči obžalovanému O. G. a o ich úmysle na pozadí takejto fiktívnej pohľadávky zmaniť uspokojenie skutočnej pohľadávky poškodenej voči obžalovanému O. G.. Takémuto záveru nasvedčuje aj celý sled preukázaných právnych krokov obžalovaných, akými boli zmena splatnosti fiktívnych pôžičiek z pôvodných dátumov 31.12.2022 a 31.12.2025 na dátum 31.07.2016, a to napriek tomu, že obžalovaný O. G. nemal prostriedky na splatenie pôžičiek, o čom mal samozrejme obžalovaný F. G. ako jeho otec a zároveň zamestnávateľ vedomosť, začatie dobrovoľnej dražby na dotknutú nehnuteľnosť, tvoriacu jediný majetok obžalovaného O. G., bezdôvodné zníženie mzdy obžalovaného O. G. v spoločnosti jeho otca - obžalovaného F. G., bezdôvodný prevod sumy 11.800,- Eur dňa 14.06.2016 z účtu obžalovaného O. G. na účet obžalovaného F. G.. Argument obhajoby, že nemožno vopred predpokladať spôsoby ukončenia dražby, a teda nemožno vylúčiť, že v prípade jej úspešnej realizácie by mohla byť z jej výťažku uspokojená aj poškodenej, v tomto prípade neobstoja. Zmluvou o vrátení daru, ktorou obžalovaný O. G. ešte počas konania o vyporiadaní BSM vrátil pozemok, na ktorom je rodinný dom postavený, obžalovanému F. G., sa jednoznačne sledovalo zníženie hodnoty rodinného domu, prípadne odradenie možných záujemcov o jeho kúpu. Obžalovaný F. G. ako vlastníak predmetného pozemku totiž vo

svojej písomnej reakcii adresovanej dňa 05.08.2016 exekútorovi JUDr. A. G. na jeho upovedomenie o začatí exekúcie predajom tejto nehnuteľnosti jasne uviedol, že na svoj pozemok nemieni v budúcnosti nikoho púšťať, z čoho je zrejmý aj jeho postoj k prípadnému zriadeniu vecného bremena v prospech domnelého záujemcu o kúpu tohto rodinného domu. Súčasťou dokazovania bolo aj oboznámenie zmluvy o vykonaní dobrovoľnej dražby spoločnosťou O., s.r.o., ako dražobníkom a oznámenia o dražbe zo dňa 04.10.2016, z ktorých vyplýva, že obžalovaný F. G. ako navrhovateľ dražby má voči obžalovanému O. G. k 31.07.2016 splatnú pohľadávku vo výške 85.000,- Eur, a že berie na vedomie, že najnižším podaním dražby je suma 81.871,96 Eur, s minimálnym prihodením vo výške 500,- Eur, a že výťažok dražby prevezme až po úhrade nákladov dražby vo výške približne 1.500,- Eur + DPH a odmeny dražobníka vo výške 10 % z výťažku z dražby. Za uvedených okolností nie je možné objektívne pripustiť argument obhajoby, že aj v prípade realizácie dražby mohla byť pohľadávka poškodenej vo výške 43.422,70 Eur, popri fiktívnej pohľadávke obžalovaného F. G. vo výške 85.000,- Eur, uspokojená zo zostávajúcej časti výťažku dražby. Záverom pripomenul, že protiprávne konanie obžalovaných bolo právne kvalifikované ako pokus trestného činu, keď k spôsobeniu následku nedošlo. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obžalovaní vykonali všetky kroky predpokladané ustanovením § 239 Tr. zák. za účelom dokonania trestného činu, teda úspešnej realizácie dražby jediného majetku obžalovaného O. G. na základe fiktívnej pohľadávky obžalovaného F. G., v úmysle zmariť uspokojenie reálnej pohľadávky poškodenej. Navrhol preto, aby odvolací súd odvolania obžalovaných zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

K vyjadreniu prokurátora sa písomne vyjadrili obžalovaní prostredníctvom obhajcu. Zopakovali, že súd prvého stupňa nevykonal nimi navrhované dôkazy, ale naopak vykonal všetky dôkazy obžaloby a poškodenej. I keď na hlavnom pojednávaní dňa 08.10.2020 súd prvého stupňa rozhodol, že nimi navrhované dôkazy vykoná, o odmietnutí ich vykonania boli oboznámení až na hlavnom pojednávaní dňa 26.08.2021 bezprostredne pred prednesením záverečných rečí. Pritom tieto nimi navrhované dôkazy sa podľa ich názoru týkali okolností podstatných pre rozhodnutie. Poukázali tiež na to, že obžalovaný F. G. na hlavnom pojednávaní vysvetlil dôvody, pre ktoré žiadal od obžalovaného O. G. vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov, prečo začal s výkonom záložného práva, taktiež to, z akého dôvodu znížil obžalovanému O. G. mzdu a prečo obžalovaný O. G. previedol peňažné prostriedky na jeho účet.

Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaných, ktorí boli o jeho termíne riadne a včas upovedomení a boli poučení o možnosti konania verejného zasadnutia bez ich prítomnosti (§ 293 ods. 5 Tr. por.). Navyiac obžalovaní výslovne písomne požiadali odvolací súd, aby sa verejné zasadnutie konalo v ich neprítomnosti.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach v konečnom návrhu sa:

- prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry v celom rozsahu pridržiavala odvolacieho návrhu uvedeného v písomnom vyjadrení podriadeného prokurátora k odvolaniam obžalovaných,
- obhajca obžalovaných v celom rozsahu pridržiaval odvolacieho návrhu uvedeného v písomných dôvodoch odvolania.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných O. G. a F. G. nie sú dôvodné.

*** K procesnému postupu ***

K vytýkaným procesným chybám v odvolaní obžalovaných uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné:

Nie je vôbec porušením práva obžalovaných na spravodlivý súdny proces, ak súd na hlavnom pojednávaní nevykoná všetky ním navrhované dôkazy. Aj odvolací súd sa stotožnil s riadne odôvodneným rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorý na hlavnom pojednávaní odmietol návrhy obžalovaných na výsluch L. S. a tiež oboznámenie listinných dôkazov - náhodného výberu 8 dobrovoľných dražieb vykonaných v rokoch 2016 a 2020 a zverejnených v Obchodnom vestníku MS SR.

Odvolačný súd ešte dodáva, že vykonanie týchto obžalovanými navrhovaných dôkazov by bolo aj nadbytočné z hľadiska (dole uvedeného) záveru o dostatku zákonným spôsobom získaných a na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov pre meritórne rozhodnutie o vine obžalovaných.

K tomu je potrebné navyše dodať, že súd je vo všeobecnosti oprávnený (i povinný) rozhodnúť o každom dôkaznom návrhu ktorejkoľvek procesnej strany kedykoľvek v priebehu hlavného pojednávania, pričom môže negatívne takto rozhodnúť aj v prípade, ak by predtým vyslovil „presvedčenie“ o prípadnej dôvodnosti takéhoto návrhu (t.j. že mu zrejme vyhovie). Z hľadiska uvedeného tak súd prvého stupňa neporušil právo obžalovaných na spravodlivý súdny proces, ak ich dôkazné návrhy po vykonaní pre rozhodnutie vo veci samej potrebného dokazovania odmietol na poslednom termíne hlavného pojednávania, tesne pred vyhlásením napadnutého rozsudku.

Rovnako tak súd prvého stupňa neporušil právo obžalovaných na spravodlivý súdny proces ani tým, že sa v rámci svojich úvah stotožnil so skutkovou a právnou argumentáciou prokurátora, ktorý rozhodol v prípravnom konaní o sťažnostiach obžalovaných voči uzneseniu o vznesení obvinenia.

*** K výroku o vine ***

Odvolačný súd v rámci svojej prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaných trestných činov zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie (vykonaním všetkých dostupných a k veci relevantných dôkazov) v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne, bez ohľadu na to, kto ich zadovážil, a dospel k logicky správnym a odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne i presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku.

Skutočnosť, že sa obžalovaní O. G. a F. G. nestotožňujú so skutkovými či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania stíhaného skutku (žalovaných trestných činov), správne vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), c), ods. 4 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným O. G. a prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 2 písm. a), b), ods. 4 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným F. G..

Odvolačný súd tiež pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa je nadriadenému súdu daná možnosť len v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

Odvolačný súd k tomu dodáva nasledovné:

Súd prvého stupňa postupoval procesne správne a vzhľadom na ním vykonané dôkazy, najmä výpovede poškodenej Mgr. N. G. či svedkov JUDr. A. G., JUDr. O. P., Mgr. U. W. a JUDr. Z. O., v kontexte oboznámených listinných dôkazov, a to predovšetkým Zmluvy o poskytnutí podpory č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 31.10.2005, Záložnej zmluvy č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 07.08.2013, rozhodnutia Okresného úradu Považská Bystrica, katastrálny odbor č. V 3270/13 zo dňa 29.10.2013, zápisnice z pojednávania zo dňa 01.07.2014 v konaní o vyporiadaní BSM vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/199/2013, rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/99/2013 zo dňa 11.12.2014, Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 31.03.2016, Dodatku č. 1 zo dňa 02.05.2016 k Zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 31.03.2016, listu vlastníctva č. XXX, Oznámenia o

začatí vykonávania záložného práva zo dňa 19.06.2016, Oznámenia o dražbe č. 13/2016 zo dňa 04.10.2016, uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 9C/70/2016 zo dňa 14.10.2016, listu vlastníctva č. XXXX, Dodatku č. 2 zo dňa 16.11.2016 k Zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 31.03.2016, uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6Er/380/2016 zo dňa 30.01.2017 a znaleckého posudku č. 15/2018 znalkyne Ing. I. N., ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o priebehu obžalovanými spochybňovaného skutkového deja premietnutého do skutkovej vety výroku o vine uvedeného v napadnutom rozsudku.

Najmä tieto vykonané dôkazy, s prihliadnutím na rozporuplné výpovede/vyjadrenia obžalovaných v tomto trestnom konaní, ale aj v iných súdnych konaniach, vytvárali takú dôkaznú líniu, ktorá skutočne nepripúšťala iný záver, než záver o fiktívnosti pohľadávky obžalovaného F. G. voči obžalovanému O. G. prinajmenšom vo výške 50 000,- Eur a o ich úmysle na pozadí tejto fiktívnej pohľadávky zmať uspokojenie reálnej pohľadávky poškodenej voči obžalovanému O. G..

Odvolací súd však upriamuje pozornosť aj na ďalšie závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania, a to že pre vec samú podstatné kroky a (právne) úkony obžalovaných sa neudiali po rozvoze manželstva obžalovaného O. G. s poškodenou (právoplatnosť nastala dňa 27.04.2011), ale až po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/99/2013 zo dňa 11.12.2014, ktorým bol O. G. zaviazaný zaplatiť poškodenej na vyrovnanie jej podielu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 43.422,70 Eur (18.03.2016).

Napokon odvolací súd poukazuje na záver znalkyne Ing. I. N. v znaleckom posudku č. 15/2018, ktorá určila všeobecnú hodnotu rodinného domu č. XXX, postaveného na parcele KN „C“ č. XXX/X, vo výške 105.000,- Eur, avšak uviedla aj to, že skutočnosť, že tento rodinný dom stál a stále stojí na pozemku, ktorý nepatrí vlastníčkovi rodinného domu, má veľký vplyv na jeho predajnosť (výslovne uviedla, že rodinný dom je nepredajný). Dodala, že jediný reálny kupujúci je vlastník pozemku - obžalovaný F. G., pričom iní záujemci alebo kupci by nemali prísť k rodinnému domu.

Vo vzťahu k vyššie uvedenému odvolací súd len pripomína, že najnižším podaním dražby mala byť suma 81.871,96 Eur a obžalovaný F. G. ako navrhovateľ dražby uviedol, že má voči obžalovanému O. G. k 31.07.2016 splatnú pohľadávku vo výške 85.000,- Eur (prinajmenšom vo výške 50 000,- Eur bola však fiktívna). Preto nie je možné prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaných, že aj v prípade realizácie tejto dražby mohla byť pohľadávka poškodenej vo výške 43.422,70 Eur uspokojená zo zostávajúcej časti výťažku dražby.

Podľa názoru odvolacieho súdu sled krokov a (právnych) úkonov obžalovaných, ktoré je potrebné hodnotiť v ich súhrne a nie jednotlivito, jednoznačne nasvedčuje o ich úmysle a naplnení znakov trestného činu, pre ktorí boli uznaní vinnými.

Zo správne vykonaného dokazovania zo strany súdu prvého stupňa, ktoré sa premietlo do skutkovej vety výroku o vine napadnutého rozsudku, preto nepochybne vyplynulo, že:

- obžalovaný O. G. sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle zmať uspokojenie poškodenej O. N. G. (veriteľa), ktorá mala voči nemu pohľadávku vo výške 43.422,70,- Eur titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vymoženie ktorej sumy je aj predmetom exekúcie vedenej exekútorom JUDr. A. G., tým, že odstránil časť svojho majetku uzavretím zmluvy o zriadení záložného práva s obžalovaným F. G. (záložným veriteľom) a súčasne predstieral a uznal neexistujúci záväzok tvoriaci pôžičku (prinajmenšom vo výške 50.000,- Eur), ktorú mal mať od obžalovaného F. G., a takýmto činom spôsobil značnú škodu, ale k dokonaniu činu nedošlo,
- obžalovaný F. G. sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle zmať uspokojenie poškodenej Mgr. N. G. (veriteľa obžalovaného O. G.) tým, že odstránil časť majetku O. G. uzavretím zmluvy o zriadení záložného práva s obžalovaným O. G. (ako záložným dlžníkom) a súčasne na jeho majetok uplatnil neexistujúcu pohľadávku titulom pôžičky (prinajmenšom vo výške 50.000,- Eur), ktorú mal obžalovanému O. G. údajne poskytnúť, a takýmto činom spôsobil značnú škodu, ale k dokonaniu činu nedošlo.

*** K výrokom o trestoch ***

Preskúmaním výrokov o trestoch z podnetu podaných odvolaní obžalovanými O. G. a F. G. napokon odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri určovaní druhu a výmery trestov obžalovaným dôsledne prihliadol na všetky zásady uvedené v ustanovení § 34 Tr. zák., najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, osoby obžalovaných, ich pomery a možnosti ich nápravy, pričom správne obžalovaným priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. (že viedli pred spáchaním trestných činov riadny život). Pre pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností (1:0) bolo nevyhnutné pri ukladaní trestu odňatia slobody vychádzať z upraveného rozpätia trestnej sadzby trestu odňatia slobody uvedenej v ustanovení § 239 ods. 4 Tr. zák. (teda 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov), nakoľko bolo potrebné znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3 (§ 38 ods. 3 Tr. zák.). Napokon pri určovaní druhu trestu a jeho výmery bolo potrebné prihliadnuť aj na to, do akej miery sa konanie obžalovaných priblížilo k dokonaniu trestných činov, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu nakoniec nedošlo.

Preto súdom prvého stupňa uložené tresty odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov každému z obžalovaných, t.j. na samej dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, s ich podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, za súčasného uloženia obžalovanému O. G., ktorý sa snažil získať majetkový prospech, aj peňažného trestu vo výmere 2.000,- Eur s tým, že mu súd prvého stupňa ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, eventúálny náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, zodpovedajú zákonným kritériám (§ 34 Tr. zák.), pričom dostatočne vyjadrujú i morálne odsúdenie protiprávneho konania obžalovaných spoločnosťou.

Uložené tresty budú vplývať na obžalovaných, aby počas plynutia skúšobnej doby viedli riadny život (predovšetkým nedopúšťali sa akýchkoľvek trestných činov a priestupkov). Negatívne konštatovanie tejto skutočnosti (neosvedčenie sa v skúšobnej dobe) by následne znamenalo, že obžalovaní by si tresty odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorých výkon im bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu, a obžalovaný O. G., pokiaľ by nezapltil peňažnú čiastku zodpovedajúcu výške peňažného trestu i ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, skutočne vykonali.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd odvolania obžalovaných O.u podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.